13/03/2023

Патријарх Порфирије рукоположио ђакона Владимира Радовановића у чин презвитера

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 12. марта 2023. године светом Литургијом у цркви Ружици на Калемегдану.

Саслуживали су протојереји-ставрофори Саво Јовић и Радомир Радовановић, јереји Зоран Деврња и Сава Милин, протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић и ђакон Николај Вуковић. У току свете Литургије, Његова Светост г. Порфирије рукоположио је ђакона Владимира Радовановића, управника Музеја Српске Православне Цркве, у чин презвитера. Том приликом, патријарх Порфирије је беседио:

– У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, ево затворили смо и другу недељу поста и чули одломак из Јеванђеља по Марку који нам открива тајну наше вере, управо оно у чему се корени и из чега извире наш живот, оно што прожима и осмишљава наш живот. Без вере не бисмо могли ни ући у овај пост и потрудити се колико је год то могуће да Јеванђеље Христово још

интензивиније учинимо делом свог живота. Вера је оно чиме мислимо, чиме гледамо и осећамо, оно чиме чинимо све што чинимо. У данашњем Јеванђељу јасно се показује сила и снага вере са једне стране, а са друге да је вера једини предуслов, простор и место у коме се пројављује сила и благодат Божја и која чини све оно што ми не можемо за нас, са нама и у наше име.

Наиме, видели смо у граду Капернауму, где је Господ проповедао, да се у једној кући око њега скупило много људи, толико људи да не само да је кућа била испуњена него и читава околина, тако да ни на који начин није било могуће да се дође до куће, да се уђе тамо где је Господ боравио. Међутим, четворица људи који су имали болесног пријатеља хтели су пошто пото да му помогну, али сами својим моћима и уопште људским дејством, које је било доступно њиховом искуству, није било могуће да се помогне ономе који је боловао од тешке болести. Непокретан је лежао на својој постељи. Та четворица, чувши за Исуса, за то да Он чини необична дела и да исцељује, имали су очигледну веру у силу и моћ коју Он носи у себи. Управо због те вере није их спречила гужва да дођу до Исуса. Они су отворили кров и кроз кров унели болесника и ставили га пред ноге Исусове. И видевши веру те четворице који су донели болесног пред Његове ноге, Господ исцели болесника и то тако што му је рекао: Синко, опраштају ти се греси твоји! Устани, узми одар свој и иди дому своме. У овој причи нам се открива много тога, браћо и сестре. Најпре, открива нам се колико је вера снажна, колико је важна и колико без ње не можемо ништа учинити. Видимо да је вера заједнице, вера неколико људи који верују у Христа, сила и моћ која може да помогне ономе који је слабашан у вери, а понекад и ономе који нема веру. Очигледно је из ове приче да овај који је био болестан нити је имао веру, нити је имао честит живот, јер Господ каже: Синко, опраштају ти се греси твоји, тиме показујући да је по свој прилици одсуство вере и погрешног живота и њега довело у стање у којем се нашао. Међутим, вера четворице је била толико снажна да је ништа није могло зауставити. Таква чиста, истинска и права вера у Христа руши све забране, све препреке, за њу не постоји ништа што је може зауставити. Таква вера постаје сарадник у чудима које чини Господ, сарадник благодати Божје.

Ми се често питамо зашто нам у животу бива овако или онако, зашто страда неки наш ближњи, зашто наш ближњи није бољи? Међутим, једино и основно питање јесте: има ли довољно вере у једноме граду да би том граду било боље, да би Господ могао да чини своја дела у том граду. Помињао сам ових дана како је Господ хтео да уништи Содом и Гомор, па је праведни Аврам молио Господа да то не чини ако тамо има педесет праведника. Видели смо у

тој библијској причи да је Господ пристао, да се нагодио са Аврамом, али Аврам, авај, није нашао педесет праведника, па је наставио да се погађа даље са Господом спуштајући бројку праведника све до десет. Ни десет праведника се није нашло у том граду. Дакле, није било довољно вере у Бога да тај град буде сачуван. И ми треба да се питамо када нешто није у складу са оним што мислимо да је истинито, да је исправно, да је праведно, има ли довољно вере у том граду, има ли довољно вере у том народу, има ли довољно вере у нашем народу из које може проистећи стварање простора за деловање благодати Божје да Господ са нама заједно, са вером која је делатна, учини оно што изгледа немогућим, учини оно што је истина и што је правда. Јер Господ је ту са нама. Зато га и зовемо Емануил. Али ако нема вере онда постоје препреке, постоје блокаде које спречавају благодат Божју да чини оно што је најбоље за нас и да учини да оно што је најбоље у нама буде активно, плодоносно, да буде, ако хоћете, ефикасно. Често се родитељи питају зашто им деца не поступају онако како заповеда Јеванђеље, не поступају онако на шта позива Јеванђеље. А има ли довољно вере код родитеља, вере за своју децу? Јер ова четворица у Јеванђељу су веровали за овог болесног и њиховом вером он болестан исцељен је. У зависности, браћо и сестре, колико има вере међу нама хришћанима, колико има вере у нашој Цркви, утолико ће се исцељивати све оно што је неисправно, што је болесно у нама, али и у читавом нашем народу, па и међу онима који имају слабашну веру или онима који кажу да не верују. У зависности од вере наше и они ће напредовати и узрастати.

Дакле, браћо и сестре, да имамо веру ове четворице из Јеванђеља које нам апостол Марко наводи и кроз чију веру Господ делује и на оне који немају вере и на оне који су грешни, да имамо ту веру. Она нам је потребна, потребнија данас више него икада како би онда Господ био са нама, а ми његови дејствени сасуди који пре свега и због свега што нам је дао и што јесте славимо Њега, Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа, сада и увек и у векове векова. Амин!

spc.rs